

Madis Mikkor

Teie 06.03.2024

madis@kultuuritehas.eu

Meie 27.03.2024

nr 8-3/322-2

Märgukiri

Lugupeetud Madis Mikkor

Eesti riik on liitunud Spordis dopingu kasutamise vastase rahvusvaheline konventsiooni ja Euroopa Nõukogu dopinguvastase konventsiooniga ning seeläbi võtnud vastu selged kohustused, mh dopingukontrollide läbiviimise rahalise toetamise kohustuse, dopingu vastu võitlemiseks. Loomulikult on riikidel alati võimalik konventsioone ka denonsseerida, kuid meie hinnangul ei ole see Eesti riigi huvidega mitte kuidagi kooskõlas.

Nende konventsioonide denonsseerimine ning Eesti Antidopingu ja Spordieetika SA (edaspidi EADSE) rahastamise lõpetamine viiks ülimalt suure tõenäosusega EADSE Maailma Dopinguvastasele koodeksile mittevastavaks kuulutamiseni, mille tavapärane sanktsioon on vastava riigi sportlaste rahvusvahelisele areenile mittelubamine ning rahvusvaheliste võistluste Eesti korraldamise keelamine jne. Arvestades missugust suurt rolli kannab endas sport riigi rahvusvaheliselt tuntuks tegemisel, siis on see mõeldamatu, rääkimata mainekahjust, mida taolised otsused endaga kaasas kannavad. Eesti sportlased, nende tulemused ning Eestis läbiviidavad võistlused on paljudele Eesti elanikele eeskujuks ning mõjuvad neile liikumisharrastuses osalemisel innustavalt, mistõttu Eesti sportlaste võimalik kadumine rahvusvaheliselt areenilt omab suurt mõju ka rahvatervisele.

Viitate oma kirjas justkui võistlused suudaksid olla isereguleerivad ning seetõttu ei peaks riik sellesse sekkuma. Dopingaineid hakati kasutama juba Vana-Kreekas ning 20. sajandi teises pooles jõudis dopingainete kasutamine sellisele tasemele, et spordivaldkond palus riikide tuge selle vastu võitlemiseks. Selle tulemusena sündiski Maailma Dopinguvastane Agentuur ehk WADA, mis omab ülimalt suurt rolli tänapäevase dopinguvastases võitluses. WADA'l on ka kaalutusõigus keelatud ainete ja meetodite nimekirja täiendamisel, kusjuures aine või meetod peab sellisel juhul täitma kaks tingimust kolmest: parandama sportliku sooritusvõimet, omama ohtu kasutaja tervisele või olema vastuolus spordi vaimuga.

Võttes arvesse, et siiski paljud keelatud ainete ja meetodite nimekirja jõudvad ained või meetodid omavad ohtu inimeste tervisele, siis dopingainete legaliseerimine omaks väga suurt mõju rahvatervisele. Jah, see on üksikisikute otsus ka täna, kas kasutada dopingaineid või mitte, kuid tagajärgedega peab tegelema siiski Eesti meditsiinisüsteem. Seetõttu on meie jaoks mõeldamatu, et Eesti riik annaks dopinguvastaseid konventsioone denonsseerides või EADSE rahastamise lõpetamisega indikatsioone, et dopingukasutamine on kuidagi tolereeritav. EADSE on juba täna eelarveliste võimaluste piires proovinud tippsportlaste kõrval ka liikumisharrastusega tegelejaid

sellel teemal harida, kuid praeguste ressursside juures on see jäänud pigem tahaplaanile. Lisaks on läbiviidud ka üksikuid testimisi liikumisharrastajate hulgas.

Nagu eelpool viidatud, siis dopingained parandavad enamasti sportliku sooritusvõimet, mistõttu tavapärasel konkurentsi tingimustes võib tekkida surve tulemuste saamiseks dopingut kasutada, sh laste ja noorte seas. Seetõttu on meil raske ette kujutada inimest, kes tahaks oma lapse sporditreeningutele lubada, kuna sellega võiks kaasneda ka dopingu tarvitamine ja seega ka tervise kahjustamine.

Arvestades eeltoodut, siis keelatud ainete ja meetodite legaliseerimine spordis kannaks endas väga suurt kulu alates mõjust Eesti meditsiinisüsteemile lõpetades mainekahjuga. EADSE-le eraldatav tegevustoetus on 360 000 eurot aastas, millest ainult osa läheb dopinguvastasele võitlusele, ei ole nende summadega mitte vähimalgi määral võrreldav. Täpsete summade saamiseks oleks vaja läbi viia eraldi analüüs, kuid me ei näe selle läbiviimiseks vajadust.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)

Tarvi Pürn
spordi asekancler

Kaarel Nestor 628 2260
kaarel.nestor@kul.ee